

ban Olaszország ügynöki helyzetéről készült jelentésen keresztül bemutatom, hogy milyen információkkal bírt a magyar katonai felderítő és hírszerző szolgálat az olasz kémelhárításról a hidegháború egy szakaszán.

Fodor István (Szegedi Tudományegyetem)

Az iszlamofóbia és a muszlim-ellenesség intézményesülésének összetevői

Az előadás az iszlamofóbia térnyerésének a magyar kutatásokban eddig igen periférikusan érintett, ugyanakkor a nemzetközi kutatásokból széleskörűen feltérképezhető állomásait, összefüggéseit és következményeit igyekszik pionír módon prezentálni. A témába történő bevezetés során összefoglalásra kerül az iszlámmal kapcsolatos nyugati (ide értvén a magyarországi) attitűdök és megnyilvánulások milyensége, s természetesen magának az iszlamofóbia fogalmának a definiálási alternatívái is. Elsődlegesen a nyugat-európai mintákon keresztül megvizsgálásra kerül, hogy ennek a szélsőséges áramlatnak milyen sokrétű megjelenési formái lehetnek, ezeket miként alakítják a nemzetközi események, az ellenségkép-kreáló politikai lózungok s gyakorlati intézkedések, illetve a médiabeli reprezentációk. Az előbb felsorolt faktorok mentén érintve lesznek a nemzetközi terrormerényletek hatásai, az olyan közvetlen intézkedések, mint például az egyesült királyságbeli *Prevent Strategy* kontra produktív kérdőjelei, avagy a közösségi média színtereinek vonatkozó trendjei, és a hagyományos média orgánumok általánosító artikulációi is. Az iszlamofóbia intézményesülése során megismerhetjük a folyamat komplex mozgatórugóit és szereplőit, illetve a vonatkozó destruktív hatások, következmények is összegzésre kerülnek. Nem utolsó sorban, egy-két gondolat erejéig betekintést nyerhetünk abba is, hogy milyen lehetőségek mentén lehet/kell küzdeni az iszlamofóbia ellen.

Lengyel Ádám (Szegedi Tudományegyetem)

„Ez egy csapatjáték!” A USAF Pararescue egységek integrációja az Egyesített Műveleti Parancsnokságba a Noble Anvil hadműveletek alatt

„*Senkit sem hagyunk hátra.*” Az Egyesült Államok Fegyveres Erői számára igen fontos ez a mottó. Azonban ennek a gyakorlati alkalmazása igen nehéz feladat, sok esetben különlegesen képzett, bonyolult harci mentőakciók végrehajtására szakosodott csapatokat igényel. Az Egyesült Államok Légierője (USAF) egyedülálló alakulattal rendelkezik e téren.

Azonban a különleges erők integrálása nem problémamentes. Az öbölháború megmutatta, hogy a nem korszerű alkalmazása, a bonyolult irányítási szervezet, és a parancsnokok jogkörének korlátozása igen súlyos vétség ilyen esetekben: az egész hadjárat során alig pár sikeres harcimentési bevetést hajtottak végre. Nem egész tíz évvel később, Jugoszlávia NATO bombázása során az arány már teljesen megváltozott: kettőből kettő sikeres bevetésre módosult az arány.

De mi idézte elő ezt a változást? Hogy változott a csapatok integrálása? Előadásomban ezekre a kérdésekre keresem a választ.

Török Ábel (ELTE Eötvös József Collegium)

Iulius Caesar prózája és stílusának propagandisztikus szerepe

Előadásomban bemutatom Iulius Caesar római hadvezér történetírói munkásságát stílusán keresztül.

Az előadás elején megállapítom, mely korábbi prózaírók hatottak rá, honnan merített ihletet és miben különbözik a többi római és görög történetírótól. Ezután példákat hozva elemezni fogom prózáját és bemutatom, hogy miképp manipulálta olvasóközönségét, csupán a nyelv segítségével. Rávilágítok egy-egy érdekesebb nyelvi fogására és arra, hogy milyen tudatosan építi fel műveit a szavak szintjétől egészen a teljes történeti mű szintjéig. Meghatározom stílusának okait és következményeit, megállapítom, önpropagandájának mekkora szerepe volt a stílusa kialakulásában, és prózája milyen különböző módokon szolgálta saját népszerűsítését. Végül levonom a szükséges következtetést: hogy Iulius Caesar nem a szó szoros értelmében vett történetíró, hiszen műveinek célja nem kizárólag a történelem egyes eseményeinek rögzítése, sokkal inkább saját popularitásának növelése a korabeli manipulációs módszerekkel.

Dobos Barna (Eötvös Loránd Tudományegyetem)

De a pénzre mi szükség? – Janus beszédének szatirikus olvasata (Ovidius *Fasti* I. 191–226)

Ovidius didaktikus költeményét, a *Fastit*, a filológiai kutatás az utóbbi évtizedekben – a *Metamorphoses* mellett – mintegy újra felfedezte magának, mivel a korábban vallástörténeti forrásként feldolgozott költői művet az irodalom- és kultúratudomány területén releváns kérdésfeltevések fényében olvasva újra a szöveg eddig kevésbé tárgyalt jelentésrétegei kerültek felszínre. A költemény műfajisága, besorolhatóságának kérdése sem problémamentes az Ovidius-filológiában, mivel a fennkölt téma, vagyis a római ünnepek és vallási szokások megverselése a római irodalmi hagyományban a hexameteres formát vonná maga után, ennek ellenére Ovidius a könnyedebb témákhoz illő elégikus disztichonokban dolgozta fel azokat.

A forma és tartalom izgalmas ovidiusi újítása mellett a költemény különböző narrátori hangjai, a szöveg változó modalitásai kelthetik fel az olvasó figyelmét. Ezek között találjuk a himnikus-patetikus, elégikus-erotikus és mindenekelőtt a tudós-tanító hangnemet. Előadásomban a felsoroltakon kívül a *Fasti* szatirikus olvasati lehetőségeit járom körbe, az első énekből a Janus-epizódra fókuszálva. Ovidius Janust az isten ünnepeihez kötődő szokásokról kérdezgeti – igen naiv módon –, aki készségesen válaszol minden kérdésre. A költő kíváncsiságát az istennek fizetendő áldozati érme is felkelti, ami kiváló alkalmat biztosít Janusnak,